

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 228/2023-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o, Duchnovičovo námestie 1, Prešov, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 68/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 68/2019 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 68/2019 **prikazuje** konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie v sume **500 eur**, ktoré **je** Okresný súd Trnava **povinný** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Trnava **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **530,86 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 228/2023 z 13. apríla 2023 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky, doručенú mu 9. marca 2023, ktorou sa domáhala

vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 68/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhla, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľka v procesnom postavení žalovanej je stranou sporu o zaplatenie sumy 4 871,47 eur (pôvodne 5 668 eur) s príslušenstvom (z titulu poskytnutého spotrebiteľského úveru, pozn.) na základe žaloby doručenej okresnému súdu 29. júla 2019. Opíšuť skutkový stav, s'ťažovateľka uvádza, že okresný súd v napadnutom konaní vydal platobný rozkaz č. k. 14 Csp 68/2019-54 z 13. novembra 2020, ktorým zaviazal s'ťažovateľku na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom. S'ťažovateľka podala 11. decembra 2020 proti platobnému rozkazu č. k. 14 Csp 68/2019-54 odpor, ktorý bol zaslaný okresným súdom na vyjadrenie žalobcovi až 22. februára 2021. Následne 5. mája 2022 zaslaný okresným súdom s'ťažovateľke vyjadrenie žalobcu z 22. júla 2021 (9 mesiacov od jeho doručenia, pozn.) bez príloh. S'ťažovateľka požiadala konajúci súd, aby postupoval v zmysle § 167 ods. 4. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), na ktorú však okresný súd nereagoval, ale priamo vo veci uskutočnil 6. júna 2022, na ktorom s'ťažovateľku informoval, že žalobca zaslaný súdu svoje vyjadrenie bez príloh. Predmetné pojednávajúť napokon bolo odročené na 4. október 2022 na účel doplnenia ďalšieho dokazovania napriek tomu, že žiadna zo strán sporu doplnenie dokazovania nenavrhol. Určený termín pojednávajúť bol zrušený pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne a vec bola prejednaná na pojednávajúť 28. februára 2023. Tohto pojednávajúť sa nezúčastnila žiadna strana sporu (resp. právny zástupca), ktoré zhodne ospravedlnili svoju neúčast' a vyjadrili vôľu, aby sa konanie konalo v ich neprítomnosti. Strany sporu neuplatnili ani žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, ani žiadne nové prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany. Napriek tomu okresný súd odročil pojednávajúť na 18. apríl 2023 s tým, že vyzval žalobcu, aby preukázal splnenie zákonných predpokladov pre splatnosť celého úveru.

3. S'ťažovateľka zdôrazňuje, že napadnuté konanie trvá 4 roky bez právoplatného skončenia veci, postup okresného súdu je neefektívny a spôsobuje prietáhy v konaní. Predmetom konania je rozhodovanie súdu o nároku žalobcu na zaplatenie pohľadávky z titulu poskytnutého spotrebiteľského úveru, ide teda o vec jednoduchú, súdmi bežne prejednanú, pričom s'ťažovateľka svojím správaním dĺžku trvania sporu nijako nezapríčiniť. Uvádza, že nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu u nej pretrvávajúť pocit právnej neistoty ohľadom toho, či žalobcovi uplatnená pohľadávka patrí alebo nie. V prípade neúspechu s'ťažovateľky sa pohľadávka navýši o úroky z omeškania, ktoré by neprirastali, ak by okresný súd vo veci právoplatne rozhodol včas, teda bez prietáhov.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika s'ťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu

4. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej s'ťažnosti č. k. 1SprV 208/2023 z 27. marca 2023 uviedol chronologický prehľad napadnutého konania a vyslovil názor, že postupoval v zmysle príslušných

procesných predpisov, jednotlivé úkony vykonával v primeraných lehotách, pričom vyvinul snahu na riadny postup v konaní, vykonával plynulé a efektívne úkony bez zbytočných prietáhov. Poukázal aj na aktuálny stav senátu „14 Csp“, na jeho nadmernú zaťaženosť a počet prejednávanych vecí, ako aj na to, že v senáte je veľký počet starších (reštančných) vecí od vecí sťažovateľky. V tejto súvislosti predseda okresného súdu poukázal na názor Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vyslovený v súvislosti s prioritou konania v reštančných veciach, podľa ktorého platí, že sudca je povinný v záujme ochrany práv účastníkov konania v prípade veľkého počtu reštančných vecí, ktoré nemožno považovať za prednostné z iného dôvodu ako dĺžky ich konania, uprednostniť veci staršie pred vecami obdobne skutkovo a právne obťažnými, ktoré na súd napadli neskôr – v opačnom prípade, pokiaľ by sudca uprednostnil rozhodnutie vecí, ktoré nemožno považovať za prednostné, týmto konaním by porušil povinnosť podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch (pozri odôvodnenie rozhodnutia disciplinárneho konania vedeného proti zákonnej sudkyňi v iných veciach).

4.1. Okresný súd ďalej uviedol, že na dĺžku súdneho konania mali vplyv aj opatrenia prijaté v súvislosti s pandémiou ochorenia COVID-19, ku ktorej došlo po nápade predmetnej veci sťažovateľky, a to od marca 2020 minimálne do polovice roka 2022, keď aj tieto opatrenia znamenali obmedzenia v postupe súdu pri vykonávaní úkonov, keďže v tomto prípade nejde o vec prednostnú, v ktorej mal súd povinnosť konať aj počas trvania mimoriadnej situácie. Z už uvedených dôvodov považuje predseda okresného súdu ústavnú sťažnosť za neopodstatnenú a navrhol, aby ju ústavný súd zamietol, resp. nevydal požadovaný nález.

4.2. V doplnení vyjadrenia z 12. mája 2023 (po prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie, pozn.) okresný súd zotrval na svojom pôvodnom stanovisku a zároveň uviedol, že 18. apríla 2023 bol vo veci sťažovateľky vyhlásený rozsudok, ktorý po jeho vyhotovení bude doručovaný sporovým stranám.

II.2. Replika sťažovateľky

5. Sťažovateľka vo svojej replike z 26. mája 2023 uviedla, že tvrdenie predsedu okresného súdu (s odkazom na predloženú chronológiu procesných úkonov) považuje za účelové a zavádzajúce. Napriek snahe predsedu súdu poukázať na to, že konajúca sudkyňa vo veci postupovala a vykonávala nejaké procesné úkony, nemôže byť nijaká pochybnosť o tom, že tieto úkony neboli vykonané v primeranej lehote, nehovoriac o tom, že mnohé z nich boli neúčelné, neefektívne, ba aj duplicitné. Sťažovateľka konkrétne poukazuje na to, že o návrhu na zmenu žalobcu bolo rozhodnuté po takmer 7 mesiacoch, platobný rozkaz bol vydaný po viac ako roku od podania žaloby, k jeho zrušeniu došlo po 2 mesiacoch od podania odporu, vyjadrenie k odporu bolo sťažovateľke zaslané po viac ako 9 mesiacoch, na výzvu sťažovateľky o konanie (postup podľa § 167 ods. 4 CSP) súd vôbec nereagoval. Tieto príklady svedčia o tom, že postup súdu nemožno považovať za efektívny a bezprietáhový. V tejto súvislosti si dovoľuje sťažovateľka poukázať aj na to, že vyjadrenie žalobcu k odporu jej bolo doručené po viac ako 9 mesiacoch a bez príloh, a teda sa k nemu nevedela relevantne vyjadriť. V záujme hospodárnosti konania sťažovateľka požiadala súd, aby mu tieto prílohy zaslal a následne umožnil v stanovenej lehote sa k vyjadreniu žalobcu vyjadriť, na čo však súd vôbec nereagoval a priamo nariadil vo veci pojednávanie na 16. jún 2022, na ktorom sťažovateľka vzniesla námietku premlčania, keďže zo súdnej praxe je zjavné, že ak strana na úkon vyzvaná nebola, tak by jej súd nepriznal nárok na náhradu trov konania za vynaložený úkon. Preto

sťažovateľka žiadala o postup podľa § 167 ods. 4 CSP, teda aby sa súd v súlade so zákonom umožnil vo veci vyjadriť (zaslať dupliku), čo ale súd odmietol.

5.1. Vo vzťahu k argumentácii okresného súdu týkajúcej sa aktuálneho stavu a zaťažnosti senátu „14 Csp“ sťažovateľka uviedla, že predseda okresného súdu nerešpektuje ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej organizačné problémy súdov nie je možné preniesť na účastníkov konania tak, aby následne utrpeli ujmu spočívajúcu v porušení ich základných práv. Obdobne aj obrana okresného súdu s poukazom na pandemickú situáciu, prijaté opatrenia a obmedzenia v súvislosti s pandémiou COVID-19 podľa sťažovateľky súd neospravedlňuje v jeho pasivite a ležernom prístupe k prejednávaniu sporom a v nijakom prípade to nemôže byť na ťarchu strán sporu a ich práva na spravodlivý súdny proces.

5.2. K tvrdeniu predsedu okresného súdu, že vo veci bol 18. apríla 2023 vyhlásený rozsudok, sťažovateľka uviedla, že toto tvrdenie si môže overiť len z obsahu elektronického súdneho spisu (ESS), v ktorom sa rozsudok ani po 30 dňoch od jeho vyhlásenia nenachádza, nie je tam ani prípadné rozhodnutie predsedu súdu o tom, že predlžuje sudcovi lehotu na písomné vyhotovenie rozsudku, dokonca tam nie je ani zápisnica z pojednávania uskutočneného 18. apríla 2023. V neposlednom rade, pokiaľ by aj súd medzičasom skutočne rozhodol o podanej žalobe, neznamená to, že v priebehu konania k priet'ahom, a tým aj porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces nedošlo.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

7. Predmetnom posúdenia ústavného súdu bol v danom prípade postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných priet'ahov a teda či jeho postupom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež jej práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom

predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

10. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

11. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlander proti Francúzsku z 27. 6. 2000, č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková proti Slovensku z 16. 12. 2003, č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

12. Z hľadiska povahy veci ústavný súd rezultuje, že napadnuté konanie nie je právne ani skutkovo zložité, keďže predmet sporu tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V správaní sťažovateľky nezistil okolnosť, ktorá by negatívne ovplyvnila dĺžku napadnutého konania.

13. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Okresný súd po podaní žalobného návrhu (29. júla 2019) a návrhu žalobcu na zmenu strany sporu z 3. septembra 2019 už v počiatočnej fáze napadnutého konania nepostupoval plynule, keď ostal bezdôvodne nečinný (6 mesiacov) a o podanom návrhu rozhodol uznesením č. k. 14 Csp 68/2019-z 23. marca 2020. Hoci bol 23. marca 2020 žalobca vyzvaný súdom k doplneniu skutkových okolností, reagoval až na opakovanú výzvu súdu z 28. júla 2020 a svoje podanie doplnil 31. júla 2020. Okresný súd vydal platobný rozkaz č. k. 14 Csp 68/2019-54 13. novembra 2020, proti ktorému podala sťažovateľka 11. decembra 2020 odpor. V ďalšom priebehu vedenia súdneho sporu bolo vidieť snahu okresného súdu konať relatívne plynule (zrušenie platobného rozkazu uznesením z 12. februára 2021, výzva žalobcu na vyjadrenie k podanému odporu, pozn.), avšak možno mu vytknúť vykonávanie jednoduchých procesných úkonov s neprimeraným časovým odstupom a uskutočnenie prvého prejednávania veci až 16. júna 2022. Objektívnou príčinou pre zrušenie a odročenie riadne nariadeného pojednávania na 4. október 2022 bola práceneschopnosť zákonnej sudkyne. Neefektívnosť v postupe okresného súdu je badateľná aj v priebehu pojednávania uskutočnenom 28. marca 2023, na ktorom okresný súd vec nerozhodol pre skutkové okolnosti, ktoré vyvstali zo štúdia súdneho spisu po vznesení námietky premlčania žalovanou 16. júna 2022. Tento postup je neospravedliteľný, keďže od posledného prejednávania veci uplynulo 9 mesiacov, počas ktorých sa okresný súd nevysporiadal so vznesenou námietkou premlčania a ani s absolútnou pasivitou žalobcu. Vo veci sťažovateľky okresný súd napokon rozhodol rozsudkom č. k. 14 Csp 58/2017-61 z 13. apríla 2023, ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. V čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky bolo písomné vyhotovenie rozsudku doručované stranám sporu (30. mája 2023, pozn.) a aktuálne plynie lehota na podanie odvolania. Vyhodnotením chronológie jednotlivých procesných úkonov ústavný súd konštatuje, že k dĺžke trvania súdneho sporu výrazne prispel svojim správaním samotný žalobca (nezaplatenie súdneho poplatku spolu s podaním žalobného návrhu, vleklá reakcia na výzvy súdu,

neprítomnosť žalobcu na pojednávaní 16. júna 2022, pozn.). Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že konajúci súd je zodpovedný za plynulý priebeh sporu, avšak okrem dodržiavania základných princípov civilného sporového procesu je nutné zdôrazniť aj to, že za výsledok sporu zodpovedajú jeho sporové strany, ktoré majú v spore preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať. Procesná aktivita má pritom mať na zreteli najmä časové kritérium, a to včasnosť, ktorú posudzuje podľa vlastnej úvahy konajúci súd (najmä s dôrazom na naplnenie požiadavky hospodárnosti a rýchlosti vedenia súdneho sporu vrátane uplatnenia sudcovskej koncentrácie). V konkrétnej veci sťažovateľky sa javí nepravdepodobné, aby konajúci súd s prihliadnutím na procesnú pasivitu žalobcu nemohol vec sťažovateľky rozhodnúť oveľa skôr.

13.1. Ústavný súd rezultuje, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom dosahujúcim ústavnoprávnu intenzitu, ktoré boli spôsobené nečinnosťou a neefektívnym postupom okresného súdu. Časový rámec, v ktorom dospel okresný súd k meritórnemu rozhodnutiu s ohľadom na konštatovanú skutkovú a právnu nenáročnosť danej veci, nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný.

14. Po zohľadnení dĺžky napadnutého konania a komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu (predmetu konania, hodnoty sporu, postupu okresného súdu a časového momentu podania ústavnej sťažnosti) tak ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli spôsobené zbytočné priet'ahy, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

15. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľkou podaná ústavná sťažnosť smerovala proti postupu okresného súdu v čase, keď tento obnovil plynulosť konania a smeroval k vydaniu meritórnemu rozhodnutiu. V čase rozhodovania ústavného súdu bola vec sťažovateľky meritórne skončená (nie však právoplatne) a stále sa nachádza na okresnom súde. Ústavný súd preto v zmysle petitu ústavnej sťažnosti formuloval okresnému súdu príkaz konať bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu) vo vzťahu k realizácii procesných úkonov súdom prvej inštancie (§ 373 a nasl. CSP) v prípade podania odvolania neúspešnou stranou sporu.

16. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu vrátane výšky žalovanej sumy, najmä však moment podania ústavnej sťažnosti sťažovateľkou (9. marca 2023) a krátko na to ukončenie sporu meritórnym rozhodnutím súdom prvej inštancie (18. apríla 2023), majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhovel (body 3 a 5 výroku tohto nálezu).

17. V závere k obrane okresného súdu, čo sa týka zaťaženia senátu „14 Csp“, ústavný súd uvádza, že neodôvodnenú nečinnosť nie je možné ospravedlniť ani vysokým počtom vecí v súdnom oddelení, ani pripomienkou vybavovania poradia reštančných vecí. Hoci predmetné tvrdenie možno vnímať ako objektívne, na strane druhej ústavný súd dáva do pozornosti, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom

dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020, I. ÚS 363/2020, I. ÚS 62/2023).

IV.

Trovy konania

18. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 530,86 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

19. Ústavný súd vychádzal z obsahu sťažnostného spisu a sťažovateľke podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 208,67 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 12,52 eur, t. j. spolu 442,38 eur [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. K uvedenej sume je potrebné pripočítať 20 % DPH, ktorej je právny zástupca sťažovateľky platiteľom, trovy konania tak predstavujú sumu celkom 530,86 eur. Ústavný súd náhradu za repliku sťažovateľky nepriznal, pretože obsah doručeného stanoviska nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci a v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu). Ústavný súd zároveň dáva do pozornosti, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom nestavia do nárokovateľnej polohy (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 238/2021).

20. Ústavný súd v súvislosti s vyčíslením výšky náhrady trov právneho zastúpenia uplatnenej sťažovateľkou vo vzťahu ku každému výroku nálezu ústavného súdu samostatne (bod VI ústavnej sťažnosti, pozn.) uvádza, že táto nemá oporu v citovanej vyhláške a ústavný súd na ňu nemohol prihliadať.

21. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky označeného v záhlaví tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu